

Danas

20
GODINA

ČETVRTAK, 28. septembar 2017, broj 7304, godina XXI, cena 40 din, 30 den, 1 KM, 0,7 EUR (CG), 0,7 EUR (SLO), 5 kuna, 1,2 EUR (GR)

Подршка независном локалном недељнику

ВРАЊСКЕ

Новине Врањске само у Данасу

ТЕКСТОВИ ЗБОГ КОЈИХ ВЛАСТ ГУШИ ВРАЊСКЕ

ovako izgleda
kada nema
slobodnih medija

#StopMedijskomMraku
#ZaSloboduMedija
#StojimUzVranjske

Пише: Вукашин Обрадовић

А онда је дошао дан када смо рекли доста

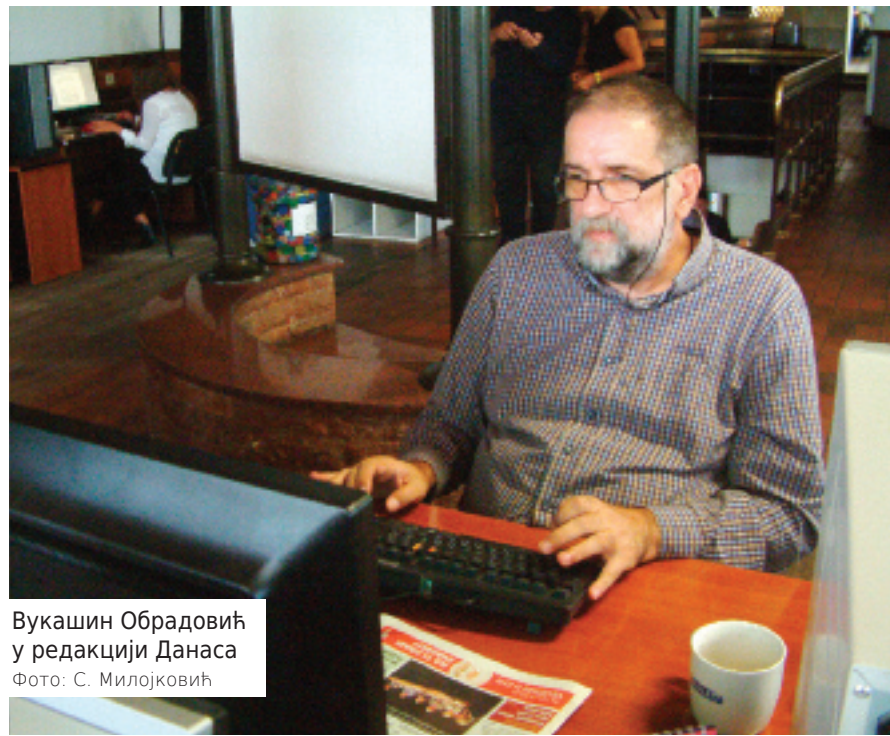
Не постоји, ваљда, тежи, мучнији тренутак у животу једног новинара од ситуације кад пишеш последњи уводник, заправо, више неку врсту некролога новинама које, после 23 године, престају да постоје.

А заправо, и не ради се о папиру, текстовима, фотографијама. За све нас „Врањске“ су биле више од медија, места, фирме у којој радиш неки посао не би ли осигурао голу егзистенцију. „Врањске“ су била идеја, смисао нашег бивствовања, доказ да постојимо као реална бића у овом провизоријуму од живота. И само зато смо и опстали сво ово време, пролазећи, углавном ћутке, кроз сва искушења која носи са собом сама помисао да у овој и оваквој Србији покушаваш да радиш, пишеш, размишљаеш слободно.

Не желим да патетишем. Уосталом, свесно смо прихватили све оно што нас је пратило од 8. децембра 1994. године: свакодневна борба за опстанак, претње, уцене, обијања редакције, судски процеси, казне, прелазак дојучерашњих пријатеља на другу страну улице, унутрашњи егзил у свом граду.

А онда је дошао дан кад смо рекли - доста!

Не зато што нисмо могли да издржимо још месец, два, три или годину дана. Вероватно би то било могуће, пролазили смо ми много пута кроз сличне ситуације, али то би било само продужавање агоније и давање легитимитета целату да се поиграва са жртвом одлажући стално тренутак егзекуције.

Вукашин Обрадовић у редакцији Данаса
Фото: С. Милоковић

Ово је најмање прича о „Врањским“, можда ће некемо звучати претенциозно, али ради се о свима нама, новинарима, читаоцима, грађанима који нису никад чули или узели у руке наше новине. Ко то не разуме, или није добронамеран или ми не живимо у истој држави

Зато и нисмо хтели да пристанемо на продужавање агоније свесни да ово и није, или је најмање прича о „Врањским“, колико год да не изгледа тако. Можда ће некемо звучати претенциозно, али ради се о свима нама, новинарима, читаоцима, грађанима који нису никад чули или узели у руке наше новине. Ко то не разуме, или није добронамеран или ми не живимо у истој држави.

Гашење „Врањских“ и мој лични протест јесу, у ствари, начин да покушамо, последњи пут, бар што се тиче ове мале редакције, да упозоримо јавност шта се дешава у Србији новинарима и медијима који желе да се баве овим послом у складу са етиком слободног човека који не жели више да пристаје на понижења, увреде, бахатост. И, што је најгоре - понижени. У такој ситуацији, једноставно нисмо желели да будемо статисти, воштане фигуре у Вучићевом играоказу у којем Србија сваком даном, у сваком погледу, напредује на путу ка Европи, и то без слободних медија.

Зато смо се одлучили да себе и друге суочимо са суровом реалношћу и признамо да смо поражени.

То признање, међутим, не значи и дефинитивну предају, капитулацију пред онима који би да у Србији, у 21. веку, погасе светла и оставе нас да живимо у мраку.

Напротив. Убеђен да је пораз „Врањских“ први корак ка победи јер без слободних медија нема слободних грађана.

Сви који мисли другачије - љуто се варају. У то ће се уверити врло брзо. Са или без „Врањских“.

**ТРАГОМ ИЗЈАВЕ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА,
ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ**

ВУЧИЋЕВ ТАЈНИ АЛБАНАЦ

Нико у Врању, од адвоката, функционера СНС, градске управе, позиционих и опозиционих политичара, није могао да потврди истинитост информације о наводној купопродаји куће „усред града“ између Врањанца „патриоте“ и адвоката Албанца

Нико из Врања држи ми патриотске придице сваки дан, напада ме на најгори начин, неко ко је адвокату Албанцу продао кућу усред Врања. Ја сам га бранио“, изговорио је не трепнувши на телевизији Пинк прошлог понедељка Александар Вучић, председник Републике Србије.

У првим реаговањима у Врању на појаву тајанственог адвоката Албанца, купца „патриотске“ куће у центру града, у свим локалним круговима, адвокатским и политичким, рачунајући и на реакције из Градског одбора СНС, доминира заједнички именилац, „никад чули ни видели“, „први пут чујемо за ту купопродају“, „да се то десило, у овој маловарошкој средини у којој живимо брзо би се пронео глас о „патриотском“ поступку Врањанца еврољупца“.

Нико у овом граду, па ни водећи врањски напредњаци, није потврдио да се ради о истинитој вести која је готово преко ноћи подигла политичку праšину у Врању, али (не)очекивано није посебно узнемирила локалну јавност деценијама навикнуту и помало огуллалу на свакојака изненађења и спиновања у политичком животу земље Србије.

МАНИПУЛАЦИЈА: Непознати Албанац, адвокат, па још купац куће у центру Врања коју му је наводно продао локални „патриота“, иначе реметилачки фактор на линији прегнућа и надљудских напора председника Србије Александра Вучића да усрећи ову земљу и њене грађане, преко ноћи је постао председникова слатка тајна и нерешива дилема за Врањанце који су убеђени да све знају и да се сасвим у складу са маловарошким духом града у коме живе, ништа од њих не може сакрити. Истини за вољу, овога пута надиграо их је нико други, до председник Србије, занемаривши да је у Врању на последњим председничким изборима добио скоро 70 одсто гласова одавашњих бирача. Незахвалан попут свих који се баве политиком, заголицоа је пажњу Врањанца демократом изјавом на њему омиљеној ружичастој телевизији у којој

су тајанствена и овдашњој јавности недокучива два лика; Врањанца, по Вучићу лажни патриота, који је продао кућу у центру града једном Албанцу, па још адвокату, и Албанац адвокат, купац те „патриотске“ куће чији власник већ данима и недељама држи, како то рече председник Србије, „патриотске придице и напада га на најгори начин“.

Познати врањски адвокат, један од оснивача СНС у Врању, који је желео да остане анониман, сматра да се ради о манипулацији у дневнополитичке сврхе, дакле о маниру који је председник Вучић довео до савршенства.

„Није ми познато да је неко од колега Албанца купио кућу у Врању. Јер, да се то десило, то би сви знали у Врању, па зна се где се оверавају купопродајни уговори, рашчуло би се то врло брзо овде. Сматрам да му неко путем друштвених мрежа или мејлом шаље поруке које га нервирају. Или је у питању позиција где Вучић јури муву, а кроз кућу му туђњи брзи воз, имајући у виду тешке прилике у земљи“, категоричан је овај умировљени врањски напредњак.

Петар Митић, адвокат и један од функционера у Градском одбору СРС, пита зашто би имена Врањанца продавца и Албанца купца представљала тајну, уколико се ради о истинитој вести.

„Зато сам убеђен да је то једна од многих неистина напредњака и њиховог лидера коме лично не верујем ништа, манипулација и то савршена. Једино верујем да у Врању има патриота који поштују нашу историју, жртве које је овај народ дао“, истиче Митић.

Вучићева „врањанска“ изјава ставља у посебну дилему Горана Стефановића, врањског адвоката и бившег функционера Демократске странке и народног посланика.

„Није ми познато да је обављена таква купородаја, али имајући у виду са ког нивоа је изречена та вест, налазим се у нелагоди и дилеми. Најпре, ако је вест тачна, треба приступити озбиљно тој ситуацији, али ако није истинита, то би била катастрофа с обзиром да долази са највишег нивоа у земљи“, сматра Стефановић.

БЕЗ ОДГОВОРА ИЗ КАБИНЕТА ПРЕДСЕДНИКА

„Врањске“ су појашњење потражиле и од Прес службе председника Србије. До закључења броја, из Председништва није стигао одговор на наше питање о идентитету Врањанца који је продао ни Албанца који је наводно купио кућу „усред Врања“.

Вест да је Врањанца, наводно патриота, Албанцу адвокату продао кућу „усред Врања“, изненадила је и адвоката Младена Васића.

„Нисам чуо да је Врањанца продао кућу Албанцу адвокату, то први пут чујем и немам коментара“, кратак је и јасан Васић.

Саша Стојковић, један од најискуснијих врањских адвоката, пак, отворено сумња у истинитост вести из Вучићевог арсенала, јер, како тврди, „Албанци деценијама не долазе у Врање“.

„То нема везе са истином што је изјавио Вучић, он нам дугује два имена и презимена. Зато питам, ко је тај Врањанца који му држи придице, а продаје кућу Албанцу, ко је адвокат Албанца купац куће у центру града, то треба да се каже. Овако запањујуће звучи та изјава, јер Албанци не крећу у миграције индивидуално, а и Врање и Србија за њих више нису интересантни нити привлачни“, закључује Стојковић.

СПИНОВАЊЕ: За разлику од адвоката, који с правом пледирају да су упућени у купопродајне тајне у Врању и на Вучићеву изјаву гледају из „де факто и де јуре“ угла, политичари у својим реакцијама на иступ председника Републике не могу а и не желе да избегну дневнополитичку конотацију, у првом реду условљену страначком припадношћу. Тог принципа држе се у својим изјавама Славиша Булатовић, председник Градског одбора СНС (види оквир), и Горан Николић, потпредседник врањских напредњака. „Немам информацију да је адвокат Албанца купац куће у центру Врања, али када је та вест део изјаве председника Републике, не сумњам у њену истинитост“, одан је Вучићу Николић.

Срђан Милошевић, један од оснивача СНС у Врању, који је већ три и по године изван власти и политике, међутим, не

У ПИТАЊУ ЈЕ ЗАМЕНА ТЕЗА

„Никад нисам чуо да је Врањанца патриота продао кућу Албанцу адвокату, па сам убеђен да је у питању замена теза у Вучићевој изјави, у смислу да се спрема признање Косова, а као штити се југ Србије“, тврди Небојша Спасић, врањски адвокат.

верује у истинитост Вучићеве изјаве о „издаји“ Врања.

„Ради се о стопроцентној неистини, јер се то није десило у Врању“, експлицитан је Милошевић.

За разлику од Милошевића, Сениша Митић, председник Окружног одбора СПС, реагује опрезније и делом у кондиционалу.

„Први пут чујем тако нешто, изненађен сам, али није добро ако је

Николић: Немам информације

истина, а није добро ни ако је неистина која се користи у дневнополитичке сврхе“, дакле, није добро ни у једном ни у другом случају“, каже Митић.

Традимир Јовановић, председник Гро ПУПС у Врању, пак, на посебан начин промишља узрочно-последични контекст настанка Вучићеве изјаве.

„Нити сам чуо Вучића, нити знам нешто о Албанцу адвокату који је, наводно, купио кућу у Врању. Председник Вучић је јасан, па нешто мислим да је можда повезао деловање адвоката из Врања који су главни актери купопродаје некретнина између Албанца и Срба“, „мудрује“ Јовановић.

За Милана Михајловића, председника Покрета Двери у Врању, међутим, нема

дилеме када је у питању позадина Вучићеве изјаве о „врањском патриотизму“.

„Још једно спиновање у циљу скретања пажње са суштинских проблема у земљи. У Врању, после протеста медија усмерених ка локалној самоуправи, у свом маниру Вучић пребацује пажњу са тих проблема. А није проблем у продаји једне врањске куће Албанцу, већ издаја Косова која се спрема“, наглашава Михајловић.

Стефановић: Није ми познато

Бобана Станимировић, председница Градског одбора СРС, према очекивању, сумња у истинитост Вучићеве изјаве.

„Што год да изјави Вучић, све је сумњиво, па и ова вест о продаји куће у Врању Албанцу. О томе немам информације, мада што се продаје непокретности Албанцима тиче, верујем да је има“, убеђена је Бобана Станимировић.

Конечно, Перица Јанковић, потпредседник Градског одбора ДС, не разуме „како то да Вучић боље зна шта се дешава у Врању од оних који живе у овом граду“.

„Он је боље обавештен о Врању и за ову купопродају, а како видимо, његови напредњаци овде не знају, то је чудно! Што се мене тиче, први пут чујем да је Врањанца који узнемирава председника Вучића и себе види као патриота, ни мање ни више, продао кућу Албанцу“, у дилеми је Јанковић.

Конечно, није искључено да је у дилеми и сам Александар Вучић након врањанске медијске „бомбе“ коју је бацио у етар преко телевизије Пинк. Дилема се не односи на истинитост вести, будући да Вучић боље од свих и у Врању и у престоници зна шта је истина, већ на слутње да ли ће и како експлодирати та „бомба“ и постити циљеве свих, па и овог председниковог спиновања!

Славомир Костић

ПОЗИВАМ НА ОДГОВОРНОСТ ГРАЂАНА

„Гледао сам наступ председника Републике Александра Вучића и чуо о продаји врањске куће Албанцу. Тај случај ми није познат, ипак, после ове вести у исту председника Вучића, сматрам да грађани треба да буду одговорни, да учине нешто за своју државу, за свој град Врање, јер не може се све очекивати од државе“, поручује Славиша Булатовић, председник Гро СНС и народни посланик.

Митић: Није добро

НЕ ГЛЕДАМ НИ ПИНК, НИ ВУЧИЋА И ЊИХОВЕ ОБМАНЕ

„Никад не гледам ни Пинк ни Вучића који у 99 одсто изјава износи неистине. Да ли он измишља или му сервирају, то не знам, али знам да дефинитивно обмањује јавност, што важи и за изјаву о врањском случају“, категоричан је Игор Андонов, члан Гро СДС у Врању и бивши заменик градоначелника Врања.

БОСКЕ, БАЦА КАКАВ СЕ САМО ПОЖЕЛЕТИ МОЖЕ

ЈЕДНА ЛАСТА ЧИНИ ПРОЛЕЋЕ

Или, да ли Драган Стевановић Боске, као политичар од утицаја, има везе са тим што се његов баца Предраг Мирчић из Сурдулице запослио и за годину дана напредовао до функције извршног директора државног превозника Ласта АД. Или, што је по дупло нижој цени од процењене купио пословни простор од 160 квадрата на атрактивној локацији у Земуну, плативши око 300 евра по квадрату, шест и по пута јефтиније од реалне цене квадрата пословних некретнина у престоници

Добро обавештени извори, који помно прате развојни пут, лик и дело Драгана СТЕВАНОВИЋА Боскета, државног секретара у Министарству привреде и координатора СНС за југ Србије, нотирали су у априлу 2017. године да је његов суграђанин, Сурдуличанин Предраг МИРЧИЋ, некадашњи припадник МУП-а, а у политичким круговима познатији као Стевановићев баца, постао извршни директор државног превозника Ласта АД у Београду.

Да дође на другу по важности функцију у том државном предузећу, Мирчићу је било потребно свега годину дана службовања које је, узгред, провео на функцији директора безбедности. Потврда ове информације постоји у

ПОКРЕТНА ИМОВИНА

Осим стамбено-пословне зграде, Мирчић је за поменуте 5,5 милиона пазирио и залихе готових производа Ханпласта у Земуну у вредности од око 60.000 динара, комплетан инвентар, намештај, техничке уређаје, белу технику и грејна тела укупне вредности преко 117.000 динара.

дневном листу „Блиц“ (вест под насловом „Смене на челу Ласте“ стоји и данас на веб сајту овог дневника) од 24. априла 2017, уз напомену да су кадровске промене „извршене уз сагласност Министарства привреде у Влади Републике Србије, као предстваника већинског капитала СП Ласта“.

ПАШЕНОГ НИЈЕ ДУГМЕ:

Констатација из претходне реченице мање је чудна од информације да је Ласти АД у то време, па и у овом моменту под посебним надзором и контролом Министарства привреде и да се било које кадровско намештење (и не само то већ и кредитно задужење, зајмована, било који корак у поступку реструктурирања који прописује Закону о приватизацији) не може спровести без аминоквања тог истог министарства, односно функционера који га воде. Државни секретар, значи други, трећи човек у Министарству привреде је, да не заборавимо, Мирчићев баца (баца) Боске.

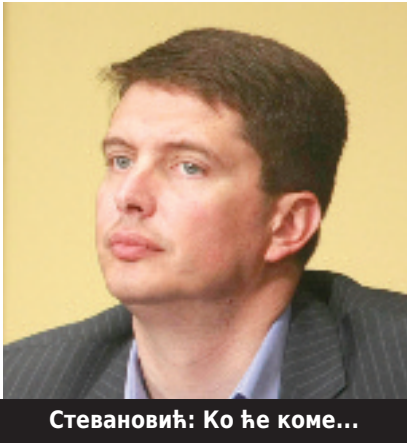
Цела ствар додатно добија на тежини ако се зна да је Ласти АД, пре него што је Мирчић запослен, отпустила око 400 радника, уз исплату социјалног програма за који је из буџета Србије обезбеђено око 386 милиона динара. Поврх тога, након смањења броја запослених, руководство предузећа је

Локал у Земуну

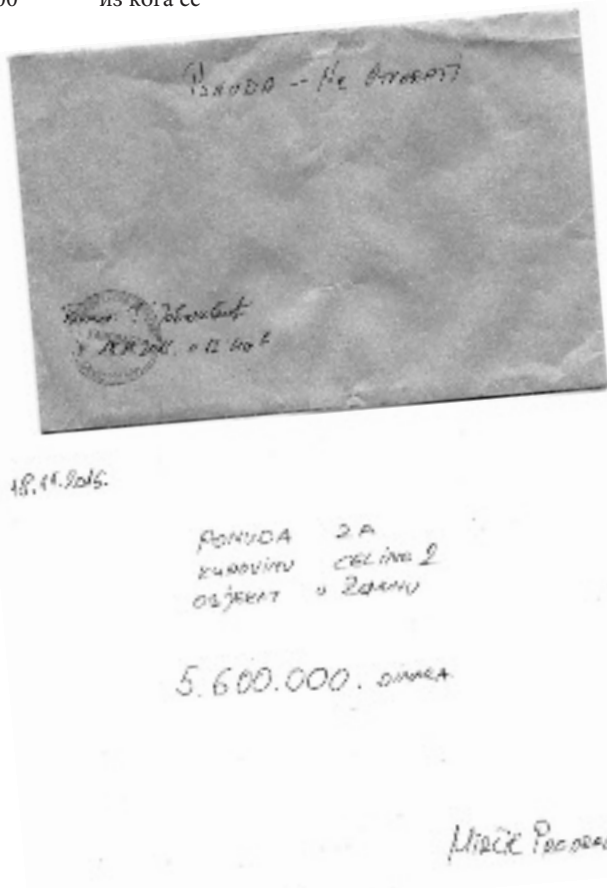
наставило са запошљавањем и за мање од три месеца радно ангажовало 310 нових људи (претпоставља се заслужног страначког кадра). Међу новозапосленима се нашао пашеног Мирчић.

Потврда црно на бело постоји на веб сајту Ласте АД, где под одељком „руководство компаније“ његово име поносно стоји уз генералије Вељка

Стевановић: Ко ће коме...

Вукобратовића, председника ИО директора фирме (иначе дипломираног инжењера саобраћаја), и Николе Шуљатића, дипломираног економисте, фактички трећег човека предузећа иза Вукобратовића и Мирчића. Мирчићево име, уз напомену да је његово звање „дипломирани официр полиције“, налази се и на списку директора по секторима, из кога се

види да је он паралелно задужен за „корпоративну безбедност“, ма шта то значило. Те функције обично собом носе и врло високе плате и потенцијално велику моћ и утицај на разне ствари.

Специјалан статус који по вокацији ужива Мирчић омогућио му је додатне привилегије и, вероватно, знатно бољи живот од онога којег је имао док је као полицајац службовао на југу Србије од Прешева до Сурдулице (види оквир), пре него што се трбухом за крухом отиснуо пут престонице, приватни живот уредио је на Новом Београду, а пословни у Земуну.

БАГАТЕЛА: Боскетов баца, у моменту запослења у „Ласту“ није „трпео за леба“, што би рекли Врањанци. Купио је већ раније

пословни простор од 158 квадрата у београдској општини Земун. Што је још занимљивије, реч је о некретнини фирме у стечају „Ханпласт“ из Владичиног Хана која је, по основу решења стечајног судије Привредног суда у Земуну (Ст.бр. 281/2011 од 14. маја 2012. године), а у складу са Законом о стечају, огласила продају имовине стечајног дужника по целинама. Између осталог и за пословно-стамбени објект у Улици Првомајској 2г у Земуну, површине 158,87 квадрата, по почетној цени од 11.200.000 динара.

На оглас се јавио само Мирчић, уплатио депозит од 2.239.607 динара и са понудом дупло мањем од процене вредности (5.600.000 динара) купио ту некретнину у Земуну. Порекло капитала је непознато. Комисија је 18. новембра 2015. констатовала да је то „једина и највиша понуда“ и проблема није било. Тако је баца добио стамбено-пословни објект за багателне новце, односно по цени квадрата од око 290 евра, што је више него дупло јефтиније од цене стана у Врању „у старограђини“, а више него шест пута јефтиније од уобичајене цене коштања квадрата пословног простора у Улици Првомајској у Земуну.

Већ 23. новембра исте године Ханпласт АД у стечају (кога је заступао стечајни управник Драган Пешић из Лесковца) и Предраг Мирчић парафирају уговор о купородаји покретне и непокретне имовине пред

Директорско место у „Ласту“

Привредним судом у Лесковцу. Мирчић је некадашњи пословни простор „Ханпласта“ поделио у два локала (два пута по приземље и спрат, што се види на слици) и сада их издаје за позамашну месечну закупнину, по већ познатим рентијерским ценама у престоници.

КОНТРОЛА: Још један индикативан детаљ. Рад стечајних управника у Србији (па и Лесковчанина Пешића који је потписао уговор са Мирчићем) је под контролом Министарства привреде, односно Агенције за лиценцирање стечајних управника - АЛСУ. Та агенција контролише стечајне управнике, додељује им и одузима дозvole, даје им да воде стечајне поступке друштвених предузећа која су под контролом Министарства привреде. Поврх тога, у тзв. Дисциплинском већу АЛСУ два

кључна човека су из Министарства привреде - в.д. председника Чedomир Стојковић и Весна Стојковић, заменица председника, пише на сајту агенције.

Државни секретар Стевановић није одговорио на питања послата електронском поштом из редакције Врањских везаним за ову тему - његовом односу са Мирчићем, околностима под којима је овај експресно напредовао у „Ласту“ над којом постоји посебан систем контроле од Министарства привреде, како је баш Мирчић купио локал у Земуну од Ханпласта по багателној цени и сл. Мирчић, кога су Врањске покушале да добију на телефон, а потом му послале и питања СМС-ом, такође није био расположен за разговор на поменуते теме.

Мирчић је у жижу јавности доспео у време мигрантске кризе, када је у

КО ЈЕ ПРЕДРАГ МИРЧИЋ

Предраг Мирчић завршио је Полицијску академију и службовао на разним функцијама у склопу МУП на југу Србије, а врхунац каријере било је место помоћника командира Полицијске станице у Врању. На југу Србије радио је у склопу МУП-а све до 2001. године, када је након притварања под сумњом на примане мита удаљен из полиције, у време док је начелник тадашњег Секретаријата унутрашњих послова у Врању био Новица Здравковић. У оквиру МУП-а завршио је више специјализованих обука и добио звање инструктора. Инструктажу је радио у Посебним јединицама полиције (ПЈП), а причало се да је једно време наводно био припадник ЈСО-а. По одласку из Врања, бавио се пословима обезбеђења по престоничким клубовима и сплавовима. Извори Врањских из полиције говоре да се у време мигрантске кризе запослио у тада најзначајнијем домаћем аутопревознику Ласти АД. Пре тога, наводно је једно време радио у Безбедносно информативној агенцији (БИА). Сада је извршни директор и директор корпоративне безбедности у „Ласту“. Члан је и Скупштине Привредне коморе Србије, као представник Удружења за саобраћај, испред Ласта АД.

О МИРЧИЋУ ИЗ ЛИЧНОГ УГЛА

Оно мало бунтовног света, деведесетих у Врању, није могло да не примети тада млађаног Предрага Мирчића. Ваљда, тек стигао са Академије, трудио се свим силама да се уклопи у овештали миљеа Милошевићеве полиције. Мирчић није крио презир према нама са супротне стране. Циничан, претећи осмех, са јасном дозом презира којим као да је хтео да поручи „само вас чекам“, пратили су за оно време необичајено завијени рукави полицијске кошуље, високо „до горе“, до половине наглашених ручних бицепса. У ставу младог фолксдојчера, са раштеним ногама и рукама на леђима, шепури се готово у свакој прилици, без обзира да ли се ради о неком протесту или обезбеђењу партијских скупова СПС-а. И без униформе је био бахат и бучан. Трудио се свим силама да покаже моћ коју је у то време имао сваки полицајац у режиму ослоњеном на голу силу и репресију. Било је само питање личног морала и части да ли и у којој мери хоће да користи моћ коју је полицији дао Милошевић. Неколико пута смо имали, не би се то могло назвати дијалогом, пре неку врсту размене реченица, а онда је Мирчић наједанпут, као дух, нестао из града.

Срели смо се поново на некој бензинској пумпи, у смеру Београд - Врање, неколико година, после 5. октобра 2000. године. То је био неки други Предраг Мирчић. Једва сам га препознао. У некој неугледној црној, кожној јакни, тих, ословљавао ме са „брате“ и упадљиво се трудио да буде улудан. Није му баш било пријатно. Водили смо неки усилен разговор, све док се није упутио ка црном, службеном аутомобилу, затамњених стакала. Објаснио ми је, покуњено, да вози супругу неког политичара за викенд у родни крај. Следећи наш „сусрет“ одвијао се у виртуелном свету ФБ. Постали смо „friends“ и разменили неколико куртозјанских рођенданских честитки. Разговор се мало распламсао овог уторка, када ми се Мирчић јавио „изненада“, након што је новинар „Врањских“ послао питања Драгану Стевановићу Боскету, његовом баци. О детаљима не бих јер је то ипак био приватан разговор, како рече Мирчић, „старих пријатеља“.

В.ОБ.

функцији директора корпоративне безбедности фебруара 2016. године дао изјаву агенцији Бета да је Ласти АД, закључком Владе Србије, а на основу споразума са Републичким комесаријатом за избеглице, постала једини овлашћени превозник миграната који долазе у Србију из смера Македоније.

„Ласта“ се укључила у превоз избеглица са Блиског истока да би се тај превоз одвијао у оквирима закона и да би се спречило јавашлук у Прешеву, одакле је избеглице до сада превозио ко год би се појавио“, рекао је Мирчић.

Што би рекли, свака сличност са стварним особама и догађајима је случајна. Још неке информације могле би бити занимљиве за ову причу. Менаџмент Ласта АД затворио је недавно пернионици предузећа која је годишње обављала 100.000 прања аутобуса, што је на нивоу календарске године коштало око 4 милијарде динара. Сада се тај посао, наводно, обавља у пернионици у Земуну, коју су отворили неки новокомпоновани Београђани пореклом са југа Србије.

Такође, наводно су неки људи од утицаја, пореклом са југа Србије, организовали продају „Ластиног“

ХАПШЕЊЕ

Предраг Мирчић је са својих 26 година, као запослен у полицији, хапшен 2001. године због основа сумње на примане мита. Лист „Блиц“ је 17. априла 2001. године пренео вест агенције Бета под насловом „Полицајац узео мито за украдено возило“. У вести се дословце каже да је Мирчић, као заменик командира станице полиције у Прешеву, ухапшен и предат истражном судији у Врању због сумње да је примио мито. Поред Мирчића ухапшен је и студент М. Спасић из Владичиног Хана због сумње да је учинио кривично дело подмићивања. У кривичној пријави наведено је да је Мирчић, у својству службеног лица, 13. априла са Спасићем наводно организовао „плаћање откупа“ за „мерцедес“, који је „дан раније отуђен од Србољуба Стојковића из Владичиног Хана“. „Спасић је од Стојковића узео 7.500 марака, од којих је 5.500 предао непознатом полицајцу из Бујановца, док је остатак задржао за себе и Мирчића“, писало је у вести, као и да је обојици одређен притвор до тридесет дана.

„Миленковић четврти дан без одговора на новинарско питање о „опел инсигнији“, вест је која се појавила прошлог понедељка, 7. августа на порталу Врањских. Слободан Миленковић, градоначелник Врања, већ четири дана не одговара на новинарско питање „по ком основу је користио службено возило Агенције „Veeda“ за приватно путовање на одмор у Грчку“. Питање је градоначелнику упућено СМС поруком у петак 4. августа, порука му је достављена на мобилни телефон, али Миленковић до краја поменутог дана није одговорио. Порука му је упућена и преко „вајбера“ (такође је примио), али није одговорио!?

Градске управе. Извештачи ИнфоВрањских у више наврата сликали су паркинг простор где возачи из Градске управе обично паркирају службена возила, али „опел инсигније“ нема! У истој вести пише „да Миленковић не одговара на телефонске позиве, СМС поруке и питања упућена преко „вајбера“ (која је узгред Миленковић видео јер је пошиљалац добио повратну информацију о томе), али иде и незванична најава „да је у току операција одвожења другог аутомобила градоначелнику у Грчку и тајног повратка „инсигније“ како би се „фингирало“ да је ауто „Veeda“ био у Врању све време“.

НЕВЕРИЦА: Већ узаврели 4. август у Врању додатно је „усијао“ изјавом за ИнфоВрањске Ненад Антић, заменик градоначелника, дакле, бар по функцији најближи сарадник Слободана Миленковића у градској власти. „Не верујем да је Миленковић узео службени ауто за летовање“, поручио је Антић и „допунио“ изјаву речима „не верујем да је градоначелник службеним возилом отишао на море у Грчку“.

„Знајући Миленковића не верујем да је тако нешто урадио“, навео је Антић, који је истовремено одговорио и на новинарско питање „зна ли где се налази службена „опел инсигнија“ коју је Агенција „Veeda“ уступила Градској управи Врања на коришћење.“

„Немам рационално објашњење где је сада ауто, није ми познато, искрено, то и није у опису мог посла, нити сам релевантан извор информација за ову област. Зна да је ауто обично ту

„ОПЕЛ ИНСИГНИЈА“ КОНАЧНО „ПРОНАЂЕНА“

„Изникла „инсигнија“, виђена у градској гаражи код „Лепе Брене“, вест је која се појавила на порталу Врањских у уторак, 8. августа.

Како ИнфоВрањске сазнају из извора блиских напредњацима, аутомобил марке „опел инсигнија“ Агенције „Veeda“, којом је градоначелник Врања Слободан Миленковић (СНС) путовао на одмор у Грчку, коначно је „пронађен“ у уторак 8. августа у градској гаражи код „Лепе Брене“. Извор ИнфоВрањских тврди да је у гаражи Градске управе код „Лепе Брене“ на улазу у насеље Чешаљ „својим очима у полуотвореној гаражи видео „опел инсигнију“ коју је својевремено возио градским улицама Дејан Манић, лидер врањског одбора Јединствене Србије и некадашњи председник Скупштине Агенције „Veeda“.

„Добро знам ауто, то је тај, нема шансе да оманем“, тврди овај извор. Градоначелник Миленковић се у недељу увече са породицом вратио са летовања у Грчку.

паркиран, али мислим да је власништво Агенције „Veeda“. Лично, не користим службене аутомобиле или врло ретко, баш кад морам, тако да нисам права адреса за то питање, па ћете вероватно морати да се обратите начелнику Градске управе Душану Аритоновичу чији начелник Одељења општих послова води евиденцију и издаје путне налоге за службена возила“.

Портал Врањских покушао је да контактира Небојшу Живковића задуженог за возни парк Града Врања, али је на пријавници речено да се налази

ГРАДОНАЧЕЛНИК СЕ ВРАТИО, „ИНСИГНИЈЕ“ И ДАЉЕ НЕМА

У понедељак 7. августа насловна вест појавила се на сајту Врањских. У наставку следи „да је извор ИнфоВрањских из Градске управе потврдио да се градоначелник Врања Слободан Миленковић вратио са летовања у Грчку, а „опел инсигније“, мажда очекивано, и даље нема на паркингу испред зграде Градске управе где обично паркирају службене аутомобиле“.

на годишњем одмору, а његов мобилни телефон је био искључен.

Коначно, на крају тог „фаталног“ 4. августа, у изјави за ИнфоВрањске Душан Аритонович, начелник Градске управе, јасно поручује: „Не знам где је „инсигнија“, а и не морам да знам?! А затим је додао „да нема сазнања где се налази службено возило „опел инсигнија“, јер исто није уведено у евиденцију возила Градске управе“.

„Агенција „Veeda“ је тај ауто уступила на коришћење Градској управи, није у власништву Града, а сва возила која су у градском власништву су на броју и надлежан сам као начелник за њихово коришћење“, објаснио је Аритонович.

У суботу 5. августа на порталу Врањских „осванула“ је нова вест везана за аферу Миленковић: „Пунто“ у Грчку, „инсигнија“ из Грчке“!

„У СНС, нарочито у кругу Миленковићевих најближих пријатеља, настала је права паника после објављивања вести о његовом одласку на одмор „опел инсигниом“. Смишља се план како да се нађе решење за ову непријатну ситуацију. Врло је могуће да ће неко од њих да одведе градоначелников „пунто“ у Грчку, а да врати „инсигнију“, каже за ИнфоВрањске функционер СНС који је желео да остане анониман.

Извор даље наводи „да је отежавајућа околност за Миленковића што једна струја међу напредњацима жели да искористи ову прилику као повод за смену градоначелника“.

„Међу њима влада уверење да је ово идеална ситуација не само за смену Миленковића, већ и Александра Јањића, већника за пољопривреду, и Ненада Ђорђевића, члана Градског већа за спорт“.

С. К.

Пише: Дејан Димић

АЛЕЛУЈА, НАПРЕДНА ОЛУЈА

Имам једног пријатеља, здрав, прав целог живота, волу је могао реп да ишчупа, ал' закачи „бата раку“, спозна тамнију страну животице и ирационалан страх од смрти.

Скрпе га, међутим, и некако опораве лекари, секли су га месец дана, одстрањивали неке интимне делове тела, вратили у опипљиву димензију, те човек, полупрепарирани, под претњом рецидива и даноноћном опсадом суморних мисли, пита оне доце шта му ваља чинити у погледу даљег следа догађаја и продужења тог кратког, али ипак слатког живота на планети Земљи.

Ови видели обезнанио се човек од страха, а ствар није неповратна, па уз ону регуларну поуку посаветују га, српски шаљиво, да буквално сваког наредног дана после рехабилитације, до краја живота, мора да препешачи по десет километара да ствар не би рецидивирала.

Овај буквалиста, а и савестан, па на десет самоиницијативно дода још пет. После шест месеци, више нисам могао да га препознам, био је то неки други човек или боље рећи пола-човек, макар у физичком смислу.

Углавном, ствар је од тада добро „напредовала“, а како и не би (хахаха...) са таквом, аскетском посвећеношћу институту пешачења.

Ову анегдоту сам препричао да бих дочарао да потпуно иста др-фора пали и код локалних политичара.

Само што они верују у неке њихове „докторе“ у временима када доктор, нажалост, може бити било ко.

Када је СНС пре неколико година био у расулу, када су откривене метастазе на, мислио се, здравом ткиву одбора врањског, један „доктор“ керамике из неког српског града (не сећам га се, не свраћа више) и његов бос са врха, иначе доктор за СИС, дијагностификовали су болест и узели да секу скалпелима.

Кад су видели да ту нема здравог ткива, тај др са стране добије задатак да, уз асистенцију другог др-а из комшијске насеобине (надимак му беше нешто на Б..., Босански лонац, Босна Млада, Босанска урмашица, тако нешто), пошто је понестало здравог политичког органа у властитим редовима, крене у потрагу за донорима из сличних политичког, потплаћеничког миљеа.

Код двојице ергена из локалне мега-гига-тера компаније, пронађен је „мод“ за излечење, након што је претходно њихова компанија оздрављена масовном хипнозом од опаке болести знане као „еспесизматизам“.

Тим половним политикантима, без обзира што су боловали од тешких обољења, типа урсизам, неопрелетизам и нонперсонализам, успели су да врате километражу и представе их као нову страначку елиту.

Ови, кад су видели да су излечени, питали Босанског лонца и оног инокосног др-а са стране шта им „препоручају“ у погледу терапије како би њихови животи били здрави, напредни, како се опака болест од које су оболели у мрским пређашњим партијама не би поново јавила.

Два врача, попут оних правих доктора с почетка текста, кренули да сеире. „Морате сваког, али сваког дана да у страначким просторијама одржавате страначке савете - месних организација, здравља, привреде и економије, социјале, екологије, љубави и чега ти не све.“

Направите распоред, по пет састанака пре и после јела, викендом здрава шетња по руралном терену и мерење притиска бабама и дедама на петнаест минута.

Морате седам пута недељно да испирете мозак чланству и причате им бајке, да их терате да иду сваког другог дана пет пута дневно пре и после ручка да носе зејтин и брашно социјалним случајевима, иначе ће ваша болест рецидивирати.

Морате ћутати у скупштини, јер све што кажете може и биће употребљено против вас“, бајали су.

И ови послушни, десет километара је десет километара.

Па, чак терапијску дозу самопрегорно ревидирали, ангажујући на стотине „рајинаца“ којима два пута дневно у просторији пет са пет са „фигама“ у џеповима говоре да су, као, пронашли мелем за тешко излечиве болести - криминал, беспосличарење, глуварење, средовечним женицама лек за кућну досаду, да су патентирали еликсире који лече белу магију и разне врсте апстиненцијског незадовољства.

Само још да формирају страначки хор који ће терцирати на проповедима, уз клицање „алелуја“, на сваких 45 минута састанка.

Сви докази о овоме су експлицитно на страници Српске напредне странке Врање на фејсбуку.

Има и „прилог“ на страначкој Врањској плус, која извештава да је „у духу дружења и разбрибриге“, ма шта то значило, врхушка СНС приредила коктел крај градског базена и шатро одала почаст чланству, а не жртвама „Олује“, као сви у Србији тог дана.

Ееееее, научили и ови, сад су они „доктори“, добро можда мало неспретно одабран датум, али они су сад ти, како се то стручно каже, „терапијски пси“ чланству...

Ко не верује да је масовна терапија у току, има све црно на бело, па нек гледа.

Ко верује, не мора ни да гледа.

Он је већ излечен. Али, стварно.

Novine „Vranjske“, после 23 godine, prošlog četvrtka nisu izašle, zbog finansijskih i drugih pritisa koje stoji vlast. Ovog četvrtka „Vranjske“ izlaze u sklopu Danasa. Vlasnik i urednik „Vranjskih“ Vukašin Obradović, juče je u redakciji Danasa u Beogradu, odabrao i prilagodio, zajedno sa kolegama iz Danasa, tekstove iz „Vranjskih“, koji su bili povod za gašenje.